



Замислите – НАТО је спреман да учествује у новом рату који води Запад! Како је изјавио генсек те организације, Андерс Фог Расмусен, како би „дао свој допринос широким међународним напорима да се народ Либије заштити...“. Још пре два дана о томе нико није ни помишљао! И одједном – Брисел је одлучио... Да ли сте схватили – па, то захтева јавно мњење: чак и председник Института за Блиски Исток Јевгениј Сатановскиј, пошто је приметио да оно што се дешава у Либији „може да се оквалификује као немири“ и да се „Европа увлачи у тежак војни конфликт... без јасне перспективе“, убеђује Брисел да су „снаге новог колонијализма очигледно недовољне“ те да ће зато снаге НАТО ипак морати да обаве копнену операцију. Па и некадашњи високи представник ЕУ за спољну политику и безбедност Хавиер Солана, у своје доба генерални секретар НАТО и један од иницијатора бомбардовања Југославије 1999. године, такође је изложио своје мишљење (наравно, потпуно лично!) - да НАТО, ипак, може да поведе операцију у Либији.

Сада светско јавно мњење само треба да поверује у то, да су прве земље-добровољци потпуно самостално деловали када су започели егзекуцију пуковника Гадафија, те да су се понашали просто као гомила разбојника која је случајно налетела на породично черупање. Ма не, уопште није било никаквих обавештајних података из Седишта о дислокацији либијских војних објеката, није било ни информација о тактичко-техничким подацима либијског наоружања, о бројности и спремности за вођење борби либијских јединица, као ни осталих података, без којих је вођење савременог рата незамисливо. Уосталом, нико и никада није координирао ударе њихове авијације, а и „томахавке“ су бацали – онако, насумице, без навођења према циљу.

У речено неће поверовати чак ни домаћице, зато што је свака земља која учествује у нападу на Либију још јако давно везана за ратно планирање НАТО и без њега не може никако да ратује на међународној арени.

Постаје јасно да ће заговарачи агресије на Либију у следећих дан-два одиграти скеч под називом „Нисмо хтели, али су нас околности натерале“. Ма, наравно да су хтели; наравно и да су схватили да ће ратно-ваздушна мангупарија „појединачних држава“ мало шта успети како би постигла циљ озбиљне ратне операције, тим пре, што постоји чврст отпор Гадафијеве армије. Такви напори „појединачних држава“ само конзервирају стање оружаног конфликта у самој Либији. Упад армија војног блока НАТО у Либију планиран је

од самог почетка, и он се већ спроводи. Наравно, било би све другачије, да англосаксонци нису англосаксонци, те да не пробају да жар хватају туђим рукама. Али преговори председника владе Велике Британије Дејвида Кемерона у Сауди-Арабији, који тек што су завршени, о прикључењу Краљевства агресији показали су да ништа није скроз једноставно. Британски премијер је зарадио шамарчину од краља у кога је јако веровао. „Нисмо луди“ – објаснио му је краљ уз учтив осмех. Абдала бен Абдел Азизи је одбио да отпузи у пакао.

А њему, Дејвиду Камерону, тај рат треба 'више него хлеб'! Чак и да не стигне на време за поделу либијских богатстава, али шта ће са претњом парламента да ће смањити финансије војно-ваздушних снага Њеног Величанства за 300 милиона фунти стерлинга годишње, што ће довести до силног смањења британске ваздушне флоте.

- Шта ће вам толико ловаца, господине Камерон? – питају шефа кабинета у британском парламенту.

- Зато што постоји један крвави диктатор Гадафи – страشان вук са великим зубима, и моји пилићи - пилоти се јако боје. Морамо да их хранимо и наоружавамо – жели да рапортира британски премијер.

И да би доказао да то нису празне речи спреман је да улети у прави рат. Али ће, по свему судећи, морати сам да ратује. Британски ратници су не једном морали да доказују мудрост изреке „Бој не бије свијетло оружје, већ бој бије срце у јунака“. Они стварно знају да се боре и постоји вероватноћа да ће либијски побуњеници у почетку бити појачани странцима на нивоу четне или батаљонске карике, што уствари и неће бити тако мало.

Али, суштина није у томе. Суштина је у томе, да ће од тренутка када први страни војници ступе на либијско тло, ескалација оружане агресије против Либије добити неповратан карактер, и да ће рат почети да увлачи све нове и нове учеснике.

Англосаксонски „голуб мира“ и француски „петао слободе“ имају све могућности да у северноафричком песку огрезну у крв.

(Фонд стратешке културе)